

Phi vụ *rescue* độc đảo bên Lào

QUEENBEE-1

Trong tần số FM-42.5, có tiếng liên lạc của Kingstar-4 và 5 cùng Cobra Mỹ đang cất cánh để cover tàn thương và tiếp tế cho căn cứ hỏa lực Hồng Hà-2 (HH-2). Đúng 10:50 28/2/1971, theo đồng hồ của tôi. Nghe nói được Gunship-Cobra yểm trợ, linh tính tôi bắt đầu lo (trong Không quân, lấy giờ bay và thâm niên làm gốc, thế nên Kingstar-4 với cấp bậc nhỏ hơn [thiếu úy Phúc] nhưng thâm niên trong Phi đoàn, lên làm Lead [trung úy Đạt] hướng dẫn hành quân) trên đường bay tới Hồng Hà-2 khoảng chừng hơn 20 phút; vùng này phòng không chưa đáng sợ, nhưng điều quan trọng nhất là HH-2 đã bị địch bao vây cả mấy ngày nay, tất cả đại bác 105, và 155ly của ta đều bị tê liệt bởi đạn 152ly tối tân xuyên phá của LX.

CSBV khóa chặt căn cứ này bằng trận địa pháo cường tập ngay khi nghe tiếng trực thăng bay vào bằng cối 120ly và đại bác xuyên phá 152ly, 130ly và chúng đang nóng lòng chờ đợi Trung đoàn chiến xa 202 từ hướng tây/bắc xuống đến để tiễn pháo hậu xung và tràn ngập sau đó như trận chiến vừa qua tại Đồi 31, rồi Đồi 30, rồi đến đây. Dĩ nhiên Hoa Kỳ thăng thùng từ chối không bay vào yểm trợ những LZ mà quân BV đã có tiền điều chỉnh cho trận địa. Nếu như tôi hướng dẫn thì phải ít nhất hơn nửa tiếng, vì phải bay vòng và sát ngọn cây, tạo ra sự bất ngờ theo như chiến thuật đột kích trên đường mòn HCM.

Nghĩ đến đây, Tôi bắt đầu rùng mình và lo lắng cho con em mình.

Căn cứ hỏa lực này được chiếm lĩnh bởi Trung đoàn 3/SĐ1BB [QLVNCH], đây chỉ là một ngọn đồi nhỏ nằm lẻ loi, với cao độ hơn 600 thước cách mặt biển, sâu qua đất Lào khoảng chục cây số. Dù rằng một ngọn đồi nằm cô quạnh nhưng nơi đây là một cứ điểm rất quan trọng, như một đài quan sát và yểm trợ bao quát cho cuộc hành quân Lam Sơn 719, chặn ngay yết hầu của đường mòn Hồ. Căn cứ này có 2 bãi Trực thăng, cách các Bunkers không xa, hơi thấp xuống một chút là một bãi Trực thăng lớn dùng để câu móc súng và xe nước uống và lưới đạn.

Vì Gunship/213 Song Chùy rất hạn hẹp không thể bao che tất cả phi vụ, trước khi đi bay, Bộ chỉ huy Hàm Nghi cho biết, tình hình có nguy hiểm nhưng không đến nỗi; các tin tức tình báo cũng như quân báo đều phải che dấu một ít, vì sợ anh em Không quân từ chối phi vụ như Không kỵ Hoa Kỳ không bao giờ đáp những CCHL đã bị BV điều chỉnh tác xạ trước. Sự thật căn cứ này đã bị bao vây trong mấy ngày nay; theo tôi nghĩ rồi định mệnh cùng số phận cũng giống như Đồi 31, 30, LZ North, LZ South của BĐQ; Bây giờ chỉ còn là chờ đợi từng giờ từng phút sẽ xảy đến mà thôi. Hoa Kỳ đã thăng thùng từ chối là Hot LZ

nên không chịu đáp, không trách vì họ đã chịu quá nhiều tổn thất, rơi rụng xung quanh căn cứ này, điển hình là năm chẵn dần trên bãi đáp của pháo đội 155 là chiếc Trực thăng không lò CH-53 Stallion, USMC màu xanh rêu, và năm kê là chiếc Trực thăng OH-6 màu olive không kê UH-1.

Hai chiếc UH-1 của mình và Hai Cobra Mỹ đang bay trên 5,000 bộ, sau một buổi sáng sương mù khá dày đặc, bây giờ thời tiết thật tốt chỉ còn đọng lại với những lớp sương mờ buổi sáng thoang thoang không đáng kể, bốn chiếc đang hướng về căn cứ hỏa lực HH-2. Tôi, vì linh tính nghi ngờ nên dặn Co-pilot của Kingstars phải để tần số VHF liên lạc với tôi thường xuyên, lo nhất là lúc 2 chiếc Hueys đang đến LZ, lúc giảm cao độ, làm cận tiến để đáp, nếu mấy thằng bộ đội anh hùng thì nên bắn vào phi cơ có vũ trang như 2 chiếc Cobra này, mà chừa ra 2 chiếc hiền lành đang cứu sự đói, khát và đạn nhỏ để cho quân bạn tự vệ.

Bỗng trong nón bay, tôi nghe qua tần số VHF “Phòng không đủ loại, từ nhiều cao điem chung quanh bắn lên từng cụm khói trắng như hoa giăng, chúng tôi đang xuống...!”

Rồi bỗng dung tắt lịm, một sự yên lặng dễ sợ như nhói quặn trong tai. Tôi vặn tối đa Volume của máy VHF và hỏi hộp đợi chờ, để Wing Luru lên làm Lead và người học trò của tôi cứ bay theo chiếc Lead làm vòng chờ. “Vẫn chỉ còn một sự yên lặng nặng nề trôi qua trong nón bay, làm tôi cảm thấy như muốn nghẹt thở”.

Có tiếng rồ rồ trong nón bay “Cobra của Mỹ, bắt đầu tách khỏi chúng tôi ‘prep’ vào ổ phòng không cạnh sườn đồi trọc... Họ phóng Rockets chống biển người, phụt ra toàn màu Hồng Đỏ.” Nghe tới đây tôi có một chút an tâm, vì chúng phải lo chống cự với Cobra mà quên 2 thằng em của mình! Nhưng bỗng nhiên tôi lại nghe: “Mấy thằng Cobra nó gọi nhau, trên tần số Guard: “Ground Fire... Ground Fire... get out the fucking place...” Rồi nó bay đâu mất tiêu! Những trái đạn đại bác phòng không từ tứ phía bắn lên nổ từng đám khói như những cụm bông gòn càng lúc càng nhiều bao quanh chúng tôi” nhiều nhất là phòng không 37ly.

“Rồi các anh em đang làm gì... đã đáp xuống chưa?”

Tôi chẳng còn nghe tiếng trả lời, mà chỉ còn nghe trong nón bay tiếng đại liên M-60 của Kingstars đang nổ dòn. Chắc Kingstar đang chuẩn bị đáp, tôi lặng thinh và cầu nguyện cho 2 Kingstars; vừa đang cầu nguyện, tôi nghe: “Tàu trúng đạn quá nhiều... Lead Trưởng phi cơ Thiếu úy Phúc bị thương, đèn đỏ báo nguy nổi lên mọi nơi... trên Panel...”

“báo cáo đã đáp xuống được rồi...”

HTC Phúc đã bị một mảnh tạc đạn xuyên bẻ đầu gối. Cả Phi hành đoàn dìu nhau chạy xuống các giao thông hào ẩn trú, chỉ còn cầu mong chiếc thứ 2 của Trung úy Đạt xuống cứu. Nhưng khi chiếc thứ 2 vào đáp thì cường độ pháo kích càng ác liệt hơn, phải né qua bãi đáp của Pháo binh, thì toàn là Trực thăng Mỹ đã bị bắn nằm ụ nơi đó. Nhưng Trung úy Đạt

cố tâm muốn cứu Phi hành đoàn-1 nên cứ nhào vô hover bên cạnh chiếc 1 đã tắt máy nhưng cánh quạt vẫn còn quay chậm. Cuộc pháo kích của BV mỗi lúc càng thêm dữ dội hơn, khiến đám đến nỗi Phi hành đoàn bị nạn không dám ló đầu ra khỏi bunker vì lưới đạn cầu vòng đủ loại đang chụp xuống bãi đáp, vung vãi bụi cát bằng hàng hà vô số mảnh đạn đến nỗi phi hành đoàn lâm nạn không dám ló đầu ra khỏi bunkers để phóng lên trực thăng số 2 của Đạt đang đậu với cánh quạt quay tít.

Trên căn cứ hỏa lực này, dưới con mắt của Kingstars là một bãi tha ma, với nhiều cọc sắt hàng rào kẽm gai bị đào xới bởi hàng hà vô số những hố đạn pháo sâu cạn chồng chất lên nhau, trên các giao thông hào, lóm đóm rải rác khắp nơi những cánh dù trắng hỏa châu, những xe nước trống trơn không còn một giọt nước vì mảnh đạn loang lỗ cạnh những lưới đạn vừa thả xuống là bị phá hủy ngay. Chỉ có Kingstars là những nhân chứng sống thực, đây quả thực địa ngục trần gian, một chiến địa kinh hoàng. Làm sao thân xác con người có thể tồn tại để hứng chịu khi buộc phải liệu mình chui vào màn lửa, khói, mảnh đạn vung vãi để nhảy phóng lên chiếc số 2 đang hover cạnh chiếc 1, kể cả con Kiến cũng không thoát khỏi sự chết dưới ổ Kiến nằm cạn trên mặt đất. Đoàn viên Kingstars-4 đành núp sâu dưới bunkers chờ cơ may nhảy lên Kingstar-5.

“Hover sao lâu quá vậy!” Trung úy Đạt nóng lòng cứu bạn, nhưng Đạt có biết tất cả trực thăng rớt trên các Căn cứ hỏa lực đều bị bão cát mảnh đạn vung vãi làm bộ phận nhạy cảm cánh quạt đuôi bị tê liệt mất phương hướng phải quay đầu rơi xuống đất. Trong nháy mắt, anh lính Bộ binh tháp tùng cùng Cơ phi và Xạ thủ đang đẩy các đồ tiếp viện xuống đất giữa những tiếng nổ kinh hoàng của đạn pháo đã điều chỉnh sẵn từ lâu. Thành linh anh Xạ thủ thét lên: “tôi bị thương rồi!” Trung úy Đạt buộc phải bỏ ý chí cứu bạn! Làm sao tránh khỏi trận bão cát bằng các mảnh đạn vung vãi từ tứ phía rải đến như thế này? Không còn cách nào khác, Trung úy Đạt phải cất cánh để tránh khỏi mục tiêu đang bao phủ đầy cụm khói và lửa, dù phải dùng sức máy tối đa, lấy hướng nào thuận lợi để tăng tốc độ càng nhanh càng tốt, hầu tránh xa vùng tử địa. Sau khi luồn lách giữa các cột khói trận địa pháo, thay vì cắm đầu bay xẹt trên ngọn cây luồn lách theo thung lũng trên đám rừng già ở hướng tây nam, như Kingbee Yên đã làm nơi Đồi 31, liền sau khi nghe lệnh của Kingbee-Lead Trung úy Chung tử Bửu, “không được vào đáp...” thì Trung úy Đạt lại bị một lỗi lầm vì thiếu kinh nghiệm, nên cố lấy tốc độ an toàn leo cao cho lẹ làm cho mục tiêu gần như cố định mông lung trên không gian, ít linh hoạt trong sự xê dịch như một mục tiêu gần như cố định dễ nhắm, để rồi phòng không tứ phía chụm vào chỉ có một mục tiêu duy nhất đơn cô là Kingstar-5, những cụm bông gòn hòa lẫn với những cục lửa xẹt lên bao quanh con tàu cô cút ngơ ngác lạc lõng đến tội nghiệp, rồi một cục lửa khác đã nhắm tâm chui vào bộ phận Transmission phát nổ sau lưng con tàu, lửa và khói qua dầu transmission mù mịt đang bao trùm con tàu, không biết còn những gì sẽ xảy ra nữa đây (Phải là loại đạn đại bác cổ điển chạm nổ, 37 hay 57ly).

Trong tần số Guard tắt cả mọi Phi hành đoàn đều nghe tiếng kêu thất thanh thảm thiết của Trung úy Đạt, “May day... May day...!” Trong lửa và màn khói mù mịt, Trung úy Đạt cố bình tĩnh mở đôi mắt to hơn, cố gắng đưa con tàu đáp ép buộc, làm cách nào cứu sống được

Phi hành đoàn đây? Không còn cách nào khác là phải “đáp ép buộc” (autorotation) xuống một thung lũng trước mặt, vì nếu chần chừ là con tàu có thể bị nổ tung trên không. Một luồng khói dài cuộn cuộn sau thân tàu đang cắm xuống, rừng cây càng lúc càng gần, trong nháy mắt, thì con tàu đã rơi trúng ngay một khoảng rừng chòi vang dội một tiếng ầm khò khàn, rồi con tàu nằm gọn giữa các chòi cây đâm thọc vào nhưng không lật, hai càng đáp skids chèn bẹt qua hai bên. Mọi người không ai bảo ai, vội vã thò chân xuống đung đất ngay, bước ra trên lớp bụi cỏ còn đầm ướt hơi sương, giữa tiếng kêu rên của anh Xạ thủ đã bị thương. Người chiến sĩ Bộ binh tháp tùng đang dìu anh xạ thủ và liền ngay sau đó mọi người chạy ù tới cùng phụ đỡ anh xạ thủ mau ra khỏi con tàu. Tất cả mọi người dìu nhau chạy đến một khoảng trống dễ nhất ở phía trước vào khoảng 20 thước, lửa đã liếm tới bình xăng bùng nổ thiêu rụi con tàu cùng một số đạn 7.62ly còn lại, trông như một cục lửa xẹt ra xanh đỏ đủ màu, to lớn, khói đen tỏa lên nghi ngút cả chục thước cao hiện rõ trên bầu trời dưới bốn con mắt của OV-10 FAC đang vờn vờn trên đó.

Trung úy Đạt, bắt đầu lấy lại bình tĩnh và hướng dẫn đoàn viên bị nạn về lại HH-2, vì cách đây cũng không xa lắm, dù chỉ là những khẩu P-38 hộ thân thôi, nhưng Phi hành đoàn vẫn cầm lăm le nơi tay, chỉ cốt để giữ vững tinh thần trên đường tháo chạy. Nằm sâu dưới thung lũng, chung quanh bao bọc bởi cây rừng, nhấp nhô lên xuống bởi những đồi non trùng điệp; họ đã bươn bả vệt bờ bụi cây mà quên đi những gai rừng còn dính lại trong thân thể, những vết trầy, xây xước trên da thịt như không còn cảm giác nhức nhối đối với họ. Đoàn lữ hành bất đắc dĩ đang phát hiện ra HH-2 ở trước mặt, phần lớn là nhờ thấy được khói của đạn pháo kích bốc lên từ căn cứ.

Bất chợt, Trung úy Đạt nhìn lại định hướng đi được bao xa, và nhìn thấy con tàu vẫn còn ngùn ngụt một cột khói đen thẳng đứng, nằm giữa thung lũng bốc lên cao giữa bầu trời trong xanh, Họ đã cách xa nơi bị nạn được một nửa cây số, mà tâm trí họ cứ nghĩ như đã vượt qua cả chục cây rồi! Sau bao lần bị bụi rậm bám cột chặt vào từng bước chân, lạc lõng giữa những thảm cỏ Voi dày đặc, trời quá trưa nên rất oi ả, sức nóng thiêu đốt, họ vừa mệt, vừa khát, nhưng vẫn phải tiếp tục leo trèo trên những tảng đá đầy gai nhọn, dây rừng chằng chịt quằng chận bước đi, nhưng họ vẫn phải cố gắng dung rui dìu người bạn xạ thủ đang bị thương, miệng khô đắng đến độ như con khô mực nhưng nước ở đâu mà mồ hôi cứ tươm ra?

Thình thoảng những tràng AK của lính BV nổ dồn dã như dọ dẫm, hù dọa cùng những tiếng bằng giọng Bắc nhà quê la hét từ trên đồi cao dội xuống thung lũng: “Bắt nấy chúng nó... những thằng giặc nái máy bay nên thảng!”

Họ dìu nhau bươn chạy cũng được hơn 2 tiếng, bây giờ đã leo lên được hơn nửa ngọn đồi. Nơi nơi đều có mùi xác chết xông lên nồng nặc, xác chết nằm rải rác từng cụm cạnh các bụi rậm, thân thể họ bị Bom Mìn băm nát, AK và B-41 nằm bên cạnh xác người, thật là rất tội nghiệp cho thân phận “sinh Bắc tử Nam”. Tuổi còn quá trẻ mới 16, 18 xuân xanh đã bị chôn vùi nơi đây cùng cảnh ngộ với cỏ nội hoa ngàn, không một búp hoa rừng nào kịp đua hoa nở nhụy vào mùa Xuân đang rộ, bởi bom đạn toi bời cày nát vùng hỏa tuyến, đó đây để lại

màu trắng của cánh hoa dù mà hàng đêm ánh mắt hỏa châu như khóc thương cho các chiến sĩ vô danh của cả dân tộc phải chịu hy sinh nơi chiến địa này. Đây là hậu quả của nhiều lần tấn kích bằng biển người vào Cú điểm HH-2 nhưng thất bại vì Trung đoàn/3 chiến đấu kiên cường và quyết liệt.

Còn chừng 200 thước nữa là tới đỉnh đồi, HTC, Trung úy Đạt, người đại đội trưởng vừa chuyển qua Không Quân thì bị nạn đang ra lệnh dừng lại, vì biết Mìn Claymore và lựu đạn đầy dãy chung quanh chu vi của căn cứ. Được lệnh, đoàn lữ hành thả người xuống đất, nghỉ mệt với tràn ngập niềm vui là được thoát chết. Rớt máy bay trong rừng rậm mà không mất mạng là một điều hy hữu, sau đó sống sót rồi lại lộn rừng đi tìm quân bạn thì quả là một sự mâu nhiệm do ơn trên áp đặt và ban cho? Trong linh cảm của tôi, những người này theo định mệnh phải được cứu thoát! Lính gác cũng như Bộ chỉ huy của Trung đoàn 3 đã đặt ống dòm nhìn xuống và theo dõi đoàn lữ hành tả tơi gồm 5 người đang lù lù đi nhau lúi túi, họ đã đi dẫu dẫm đạp nhau đến được chu vi của căn cứ, “Ồi cao quý thay cho tình huynh đệ chi binh của phi hành đoàn vùng Hỏa tuyến!” giữa cảnh núi đồi, đầy dãy chông gai, nguy hiểm. Bỗng một tiếng thét ‘dễ thương’ vang lên lòng lộng trong gió “Giữ nguyên vị trí, chúng tôi sẽ gửi người xuống hướng dẫn các anh lên”.

Vài phút sau, một anh Lính của Trung đoàn, cẩn thận đi xuống và tránh từng quả mìn, rồi dẫn đoàn người lâm nạn đi ngược lên đồi, vào một cái hầm rất kiên cố, chắt lên bởi vô số lớp bao cát. Lúc này là khoảng 3 giờ chiều định mệnh, cả 2 Phi hành đoàn Kingstar bèo nhèo gặp nhau nửa mừng nửa sợ; nhưng họ được cho biết sẽ có Trục thăng của Phi đoàn 213 đến cứu, hãy bình tĩnh cầu nguyện và chờ đợi.

Tôi không thể bỏ phi vụ yểm trợ hỏa lực cho Dù mà bay về HH-2 cứu Kingstars được; vì sáng này sương mù đã không cho phép các Phi cơ chiến thuật bay vào yểm trợ, lựa vào dịp này, 1 Trung đoàn BV đã tấn kích làm tan rã, tràn ngập (overrun) một lực lượng Dù đang lục soát dưới chân Đồi 30. Tôi phải đi tìm họ để hướng dẫn gom các con cái về một chỗ, để cho Trục thăng Mỹ bốc đi nơi khác nhập vào với Lữ đoàn 2 cơ hữu.

Căn cứ HH-2, sau nhiều đợt bị trận địa pháo rất chính xác do đã điều chỉnh trước, của các tạc đạn đủ loại, và đạn pháo 152ly nổ chậm đã hủy diệt các ổ pháo 155, 105ly của ta và cả ngàn quả Hỏa tiễn 122ly, 107ly đã làm rúng động tinh thần binh sĩ. Đã bị bao vây hơn tuần nay, Trung đoàn không nhận được tiếp viện vì Hot LZ nên Mỹ không chịu vào; hết thực phẩm, hết nước uống, và hết đạn dược nên không còn cách nào khác là phải chờ đêm tối sẽ rút ra khỏi HH-2. Bộ Chỉ Huy của Trung đoàn đã quyết định vào tối đêm nay sẽ thi hành; dù rằng có quan sát cơ OV-10 đang hướng dẫn cho F-4 Phantom oanh kích cách đồi không xa lắm. Chiếc Bronco OV-10-FAC (Forward Air Control) đang hướng dẫn gọi Bom vào chiếc Kingstar-5 của Đạt rớt dưới thung lũng. Đoàn viên lâm nạn, từ cao điểm nơi bunker nhìn xuống, qua công sự phòng thủ: Phantom đang nhào xuống thả vào Kingstar-5 của mình, lửa bùng cháy mà chẳng thấy nao núng chút nào cả. Thôi rồi, một chiếc F-4 bị trúng đạn phòng không, khói phun dưới cánh, nhưng không nổ trên không, chiếc thứ 2 kề bên cạnh, bay về hướng Tây của căn cứ Udon, Thái Lan.

Người chỉ huy lớn nhất còn lại ở Bộ tư lệnh Tiền phương là Đại úy Trần Duy Kỳ, lúc 2 giờ trưa nay (ngày 28/2/1971) khi Trung tướng Hoàng Xuân Lãm hay tin 2 chiếc Kingstar bị bắn rơi tại đây, nên đã ra lệnh không được gọi Trực thăng vào cấp cứu nữa vì quá nguy hiểm, chỉ phí thêm Trực thăng mà thôi. Lệnh của Tướng Lãm ban ra quá trễ sau khi các căn cứ hỏa lực đều phối xác không biết bao nhiêu trực thăng của LĐ51TC, tôi thả rơi rụng nơi đó, trong vài giờ sau rồi một lần nữa các trực thăng này lại bị hủy diệt bằng các tạc đạn kế tiếp tạo nên đám khói đen dựng đứng thâu trời xanh. Nhưng chúng tôi quyết áp ủ câu châm ngôn không bỏ anh em không bỏ bạn bè dù bất cứ trường hợp nguy hiểm nào cũng phải bay xông vào biển lửa để cứu bạn!

Thấu hiểu được nghịch cảnh này, theo sự hiểu biết tình hình của chiến trận, vì tôi đã bay và theo dõi hằng ngày, hằng giờ từ diễn tiến cuộc chiến. Quân Bắc Việt chưa tấn kích HH-2 vào lúc này, họ chỉ bao vây không chế khóa chặt bằng trận địa pháo đã điều chỉnh rất chính xác và chờ cho được Trung đoàn Chiến xa 202, chủ yếu là PT-76 đến để leo đồi, qua thế trận “Tiền pháo hậu xung dưới sự yểm trợ của PT-76” như đã tràn ngập tại Đồi 31, rồi Đồi 30. Nơi đây CSBV có 3 Tiểu đoàn Chiến xa, nhưng tuần vừa qua đã bị EC-130B phối hợp quần thảo chỉ trong một đêm thôi qua đạn 106ly tầm nhiệt, mà đã loại ra khỏi vòng chiến 1 Thiết đoàn, bây giờ quân BV vẫn còn 2 Tiểu đoàn Chiến xa T-54 và PT-76. Họ phải chờ Chiến xa bằng mọi giá, vì họ đã thử cả chục lần nhưng vẫn chuốc lấy thảm bại dưới sự chống trả kiên cường của Trung đoàn/3 BB.

Nhưng Tôi tiên đoán “Đại úy Kỳ sẽ cất cánh đi rescue đồng đội.” Vì truyền thống của Liên đoàn Tác chiến chúng tôi là “không bỏ bạn bè không bỏ anh em dù bất cứ hoàn cảnh nguy hiểm nào”. Chúng tôi đang ở vào một vị thế nan giải tại vùng hành quân, vì Trung đoàn 29 cơ động của Sư đoàn 324B đang tạo ra một sự trở ngại rất lớn cho một Đơn vị nhỏ của quân Dù thuộc Tiểu đoàn 8, hai đại đội trinh sát Dù đang di tản để bắt tay với Tiểu đoàn 2 Dù gần đó, cùng một đại đội TĐ3 Dù đang bị thất lạc, tôi quyết tâm gom họ về thành một cường lực để chống đỡ. Chúng dùng Hỏa tiễn 122ly cường tập, gây trở ngại cho sự yểm trợ tác xạ cũng như tìm cách gom gọn các đứ con lại để băng ngang qua một con suối độc nhất; thỉnh thoảng có những cụm khói cùng bụi đỏ mù mịt từ lưng chừng đồi bắn thẳng xuống thung lũng; mặc dù quân bạn có gọi 42 khẩu pháo binh Hoa Kỳ từ biên giới bắn qua cả 100 tràng và kéo dài hàng giờ, nhưng chỉ cháy mén phía bên vách núi phía Đông; còn vách núi phía Tây thẳng đứng do SĐ324B cất đặt những ổ trọng pháo trong đường hầm xem như không hề hấn gì. Chiếc OV-10 Bronco đã hướng dẫn Phi cơ A-6 Intruders chiến thuật thả xuống những trái Bom lớn 750, 1,000 và 2,000 cân anh, nhưng chúng đã khôn ngoan kéo Pháo sâu vào hầm núi, tôi biết chắc là như vậy. Đặc biệt, lần này các Phi cơ của Đệ Thất Hạm Đội vào thả; những chiếc A-4 Skyhawks, đến lượt các chiếc F-8 Crusaders và sau cùng là đợt A-6 Intruders thả Bom lớn; nhưng tất cả chỉ làm cho Lính BV điếc tai, và chảy máu mũi chớ cũng chẳng tiêu diệt được một móng nào. Xem như hỏa lực cả pháo và phi cơ chiến thuật bị hóa giải qua sự cho tin của phản gián CIA và được thông dịch bằng tiếng Việt qua Phạm Xuân Ân, chỉ còn lại hỏa lực của B-52 mới thực sự là đối lực cân bằng lực lượng khi cần

thiết. Nhờ tam-trùng Phạm Xuân Ẩn mà Tướng Giáp đã cho rằng: “Giáp đang ngồi chờ sẵn trong phòng hành quân tại Pentagon do Tướng Haig làm C&C”.

Trên đường về tái trang bị, hôm nay sao trời nóng rát, oi ả lạ thường, hay là vì đầu óc của tôi bị máu dồn lên quá nhiều...? Nhưng bù lại khi màn đêm buông xuống thay vào đó một cái lạnh cắt da của núi rừng; phòng TOC tại Hàm Nghi, Khe Sanh cho biết Trực thăng của PĐ-213 sẽ bay vào cứu 2 Phi hành đoàn. BCH Trung đoàn 3 cũng được đặc lệnh của Chuẩn tướng Phạm Văn Phú đừng gây trở ngại, hỗn loạn khi Trực thăng vô cứu, giúp đỡ Phi hành đoàn để điều các anh em bị thương tập trung gần bãi đáp.

Tại Cú điểm HH-2, 2 Phi hành đoàn đã quên đi cơn đói, nhưng sự khát nước vẫn hoành hành cơ thể con người không nguôi; bỗng tiếng ‘phành phạch’ quen thuộc từ hướng Đông Bắc bay tới. Quả thật, sự tiên đoán của tôi không sai, Đại úy Trần Duy Kỳ đã đơn thương độc mã, né tránh những vùng có lựu đạn, dựa vào những chướng ngại vật thiêng liêng như muốn bảo vệ cho con tàu, những rừng cây nguyên thủy, với những cây cao vợi vợi không có dấu tích sinh hoạt của con người, thì làm gì dám bay ngang những đồi trọc dưới cả ngàn con mắt quan sát mênh mông của địch; rừng núi vách đá ‘thiên liêng’ vẫn là những bức chắn an toàn cho con người đi làm việc thiện. Chiếc Trực thăng hiện từ như Mẹ đi tìm Con, nhưng đã lạc mất giữa bãi tha ma ngập đầy pháo địch, 2 chiếc Slick của PĐ-233 đây rồi, không thấy một ai lộ dạng, có phải đây là một ‘Cú điểm Ma?’ mà pháo thì tứ phía cứ dồn dập liên hồi khi nghe tiếng trực thăng bay đến, nã xuống một tiền đồn, rải rác, ngổn ngang chung quanh vài chiếc Trực thăng lớn nhỏ đủ cỡ... rơi rụng! Một trái pháo rơi nổ cạnh con tàu, làm rung động và lung lay cả người và vật, có nên ở lại hay không, và ở đây để làm gì? Không thấy ai chạy ra vì pháo địch vùi dập khiếp đảm khắp nơi! Phải tránh xa nơi đây trước đã để khỏi bị trúng tạc đạn của trăm ngàn mảnh đạn chạm nổ vung vãi? Thôi đành cất cánh trở về đám rừng già trước mặt, rồi liên lạc với quân bạn sau, làm một vòng chờ trên đám rừng không có dấu vết sinh hoạt của loài người vẫn an toàn hơn chồi mặt ra đây nơi đồi xanh trổng trải! “Tránh voi chẳng xấu mặt nào” Lên cao độ là bị phòng không tứ phía chụm lại bắn rụng tả tơi ngay! Trung úy Đạt vì thiếu kinh nghiệm nên phải lãnh hậu quả thâm như vậy khi toan lấy cao độ.

Bằng mọi giá Đại úy Kỳ liên lạc với BCH Trung đoàn 3 và xin được nói chuyện trực tiếp với Phi hành đoàn để xác định rõ vị trí; pháo hạng nặng của BV trên đồi trọc cao nhìn xuống, cứ thấy Trực thăng đáp là chúng tha hồ nã pháo; sau khi liên lạc được với Trung úy Đạt và nắm vững chi tiết nơi đoàn viên đang sẵn sàng chờ đợi tại bunker nào. Kỳ mon men lướt trên các ngọn cây trở về lại căn cứ coi như đã hóa giải các ổ phòng không với lối bay gián điệp biệt kích này, dĩ nhiên phải chịu chơi với hàng loạt tràng bấp rang AK-47, nhưng bay cách này thì đạn AK làm sao tới được. Tốc độ vẫn lướt nhanh, nhưng khi cần làm ‘quick-stop’ thì con tàu như con ngựa không còn bắt kham, dừng lại một cách ngoan ngoãn: Con tàu Hover sát ‘bunker’ trên giao thông hào. Phi hành đoàn rất trật tự, bình tĩnh đưa 4 thương binh lên trước, rồi 4 người còn lại lên sau; tuy nhiên những hành động phóng lên tàu nhanh như Sóc; chưa đầy một phút, nhưng không biết từ đâu đã thấy có 5 anh binh sĩ trốn chạy lên tàu tự bao giờ; chiếc tàu đơn côi đến tội nghiệp, cất cánh trước những cột khói

đứng thẳng của đạn pháo 152ly, 130ly, con tàu với trọng lượng quá tải, nhưng lại phải chịu chấp nhận thêm cảnh gió xuôi chúi mũi hụp sâu xuống thung lũng để lấy tốc lực, mau lướt qua khoảng trống, hầu bám vào đám rừng già cứu mạng. Không còn nghe tiếng AK như pháo Tết nữa, những cột khói thẳng đứng trước mặt, không còn ám ảnh đe dọa mạng sống con người nữa.

“Cám ơn Thượng Đế đã cứu thoát chết cho hai phi hành đoàn lâm nạn như một định mệnh an bài” trong tích tắc chiếc tàu nặng trĩu đang lướt nhanh trên các lùm cây, ẩn hiện trên cạnh sườn núi hướng về Đông Bắc, trong chốc lát đã đến được vùng đất an toàn, Lao Bảo... Khe Sanh. Biết bao Linh hồn tìm sống trong cõi chết; thật! “Họ về từ tử địa đó”

Khi trang bị xong hỏa lực, chúng tôi lại hấp tấp cất cánh về hướng Hồng Hà-2, trong tần số hành quân TOC tôi nghe tiếng Kỳ đã đến Lao Bảo, nhìn về hướng 11 giờ trên cao, chúng tôi biết chiếc UH-1 của Kỳ đã vượt qua trên đầu chúng tôi. Tôi lẩm bẩm: “Phi Công Liên Đoàn 51 Tác Chiến đều là anh hùng từ chiến trận Cambodia cho đến Lào, tất cả đều là như vậy cả... thật hãnh diện là con chim đầu đàn!”

Đây là một hoạt cảnh rescue vô cùng thương cảm, nhưng tại sao tướng Nguyễn Duy Hình được cái vinh dự viết về trận chiến này bằng Anh ngữ mà nữ nhân tâm không nhắc tí gì về sự hy sinh của VNAF? Có phải một thế lực trong bóng tối đặt hàng, muốn chôn vùi chiến tích VNAF vì thật ra họ đã chủ mưu xóa bỏ VNCH thì nhắc nhở đến nó làm gì? Ngay đến họ còn ráp nối nguy tạo phim ĐBP/54 bắt hàng ngàn tù binh Liên Hiệp Pháp áp chỉ thành bắt hàng ngàn QLVNCH trong cuộc hành quân này là sao... Có phải cho kết quả Truyền Thông Xám để lưu trữ vào Ty Văn Khố Mỹ NARA (National Archives and Records Administration)

QUEENBEE-1

Nguồn: Internet E-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, August 18, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*